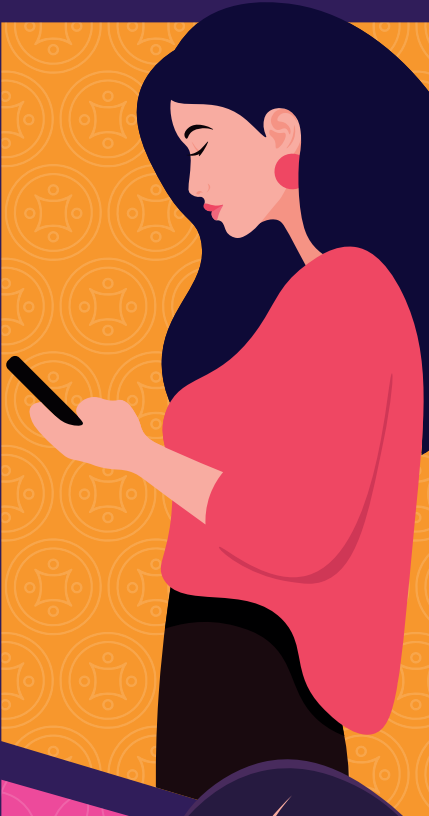

EMILY
ITAMI

ROMAN

In een Japans kustdorpje vinden
drie zussen elkaar terug – met oud
zeer, nieuw gedoe en veel liefde

KAKIGORI ZUSSEN

Takanawa Rei

高輪 令

Je zou kunnen zeggen dat ik het had moeten zien aankomen. Nou ja, misschien niet dit specifieke scenario, maar in ieder geval wel iets. Mijn zusje stuurde me nu al weken berichtjes over de dood, en dat voorspelde natuurlijk niet veel goeds.

Het eerste berichtje kwam binnen tijdens een vergadering met een cliënt waarbij mijn collega Jasper zijn slides presenteerde, met daarop een opvallend inconsequent puntgebruik. Niet dat punten me nou zo boeien, maar Jasper had me die ochtend nog zonder enige ironie laten weten dat hij een ‘bijzonder nauwkeurige jongen’ was. Dus.

Wist je dat ze in Korea 's ochtends annyeonghaseyo tegen elkaar zeggen?

Ik legde mijn telefoon buiten het zicht op mijn schoot. Het was net even na een uur 's nachts in Tokio. Ik zag de drie stippen bewegen: Ai was aan het typen.

Dat betekent 'Je bent gezond!' omdat iedereen zo blij is dat je die nacht niet bent doodgevroren.

Dat is nog eens een voorbeeld van het glas halfvol hebben, niet?

Na afloop van de vergadering antwoordde ik dat ik dat nog niet wist en bedankte haar voor deze les in de alledaagse wetenswaardigheden. Ik stuurde haar een filmpje van een kaketoet die alles van een aanrecht smijt en vol genoeg over zijn eigen branie op en neer springt.

Hoe moet je nou weten wat het begin is van iets groters? Ai is als een vulkaan – ze blijft eeuwenlang rustig met alleen af en toe een actieve geiser, of wat gerommel dat dan op niets lijkt uit te lopen. Je kunt niet elke keer dat er iets begint te stomen de boel evacueren.

Twee avonden geleden stuurde ze me weer iets. Ze vroeg of ik haar een foto van een afdeling in de winkel Waitrose kon sturen. In een Waitrose kan nooit iets verkeerd gaan. Maar alle Waitrosetfilialen waren al dicht dus stuurde ik haar maar een plaatje dat ik via Google had gevonden, van de koningin bij de kaasafdeling. Ze gaf geen antwoord.

2

Kiki kiest zoals gewoonlijk precies het juiste moment om me te bellen, net als ik mijn koptelefoon met kalmerende vliegveldgeluiden op maximaal volume heb staan. Ik neem alleen op om het gerinkel te stoppen. Mijn baas, Llewellyn, heeft me net laten weten dat ik over drie uur een presentatie af moet hebben die minstens een week vereist. Llewellyn heeft al zo lang ik bij hem werk een verkeerd beeld van me vanwege mijn Aziatische uiterlijk, en ik heb nooit de moeite genomen dat bij te stellen. Ik heb nu geen tijd voor een diepgaand gesprek met mijn zusje.

Kiki steekt meteen van wal, maar ik kan haar niet verstaan want de juridisch medewerker in het kantoortje tegenover me voert ook net een privégesprek op haar telefoon, en omdat ik mijn koptelefoon heb afgezet, overstemt haar tirade over hoe die stomme heks het weer heeft geflikt, alles wat er verder te horen valt. Aan wat ik uit eerdere telefoontjes heb opgemaakt is die heks de nieuwe vrouw van haar vader. Ondertussen vraagt Hikaru aan de andere kant van de lijn Kiki's aandacht door steeds maar 'Ma-mA, ma-mA, ma-ma,' te roepen. Ik begrijp niet hoe Kiki nog

helder kan nadenken met al die herrie. Ik snap ook niet waarom ze me niet gewoon een berichtje kan sturen, zoals alle andere mensen. Als ik opsta om de deur dicht te doen laat ik mijn telefoon vallen, die vervolgens door de gang stuitert.

‘Zet het nieuws aan,’ klinkt het bevel vanaf de vloer, de stem van een onzichtbaar orakel.

Ik raap mijn telefoon op voordat de anderen nog meer kunnen horen wat niet voor hen bedoeld is.

‘Hoe bedoel je, “zet het nieuws aan”?’ reageer ik, gehurkt achter een van de gigantische bloemenarrangementen die door het hele kantoor verspreid staan. ‘Ik woon in Londen, ik heb hier geen normale tv.’ Japan heeft twaalf tv-zenders en tv kijken via internet is ongeveer net zo makkelijk als inbreken bij het Pentagon. Volgens mij is dat een vorm van controle.

‘Kies dan gewoon een digitaal nieuwsprogramma naar keus.’

‘Ik heb geen digitaal nieuwsprogramma naar keus. De keus is tussen leugenaars en doemdenkers, dus doe ik er niet meer aan. Wat is er dan?’

‘Ai,’ zegt Kiki, en ik krijg bijna een hartverzakking. Ik had meer achter die berichtjes moeten zoeken. ‘Ze heeft een nationaal schandaal veroorzaakt en is haar baan kwijt.’ Dat vind ik altijd zo mooi aan Kiki: alles wat ze zegt klinkt even neutraal en droog. Zoals: ‘Volgens mij is de salade bij de lunch inbegrepen’ en ‘Ik denk dat degene die je zoekt al dood is’. Eerst komt de opluchting, dan de irritatie. Moet ze me hiervoor storen op mijn werk terwijl er niet eens iemand dood is?

‘Doe niet zo dramatisch.’

‘Ik doe niet dramatisch. Zet het nieuws aan, dan zie je het zelf.’

‘Godsamme, Kiki.’ Ik kijk op als een van de stagiaires van de bank langsloopt met een aantal kopjes koffie. ‘Zolang ze geen terroristische aanslag heeft gepleegd of de keizer heeft vermoord, gaat de BBC echt geen aandacht besteden aan een tv-talent uit Tokio.’ Ik sta op en loop terug naar mijn kantoor.

‘Ze is niet zomaar een talent, Rei. Ze is een idool. Online is ze nu overal te zien. Er zijn opnames waarbij ze samen voor een bordeel staan.’

‘Een bordeel? Wie bedoel je?’

‘Ichiro en zij,’ zegt Kiki. ‘Nou ja, misschien geen echt bordeel.’

‘Wie is Ichiro nou weer?’

‘Weet je dan echt van niks?’

‘Niets actueels, zoals nu wel duidelijk is.’ Ik neem plaats achter mijn bureau.

Het blijkt dat ons kleine zusje tot grote schrik van het Japanse publiek betrapt is op een avontuurtje met een getrouwde man. En niet zomaar een getrouwde man: Suzu Ichiro, de baas van Kansas Records, het grootste platenlabel in het land, en wellicht voormalig werkgever van mijn zusje.

‘Is hij sowieso wel knap?’ vraag ik, alsof dat iets uitmaakt.

‘Nee, natuurlijk niet – Hikaru, als je daar nu niet mee ophoudt komen je vingers tussen de la en dat doet pijn – Ik bedoel, hij ziet er niet slecht uit of zo, voor een zakenman. Misschien maakt zijn macht hem aantrekkelijker? Hij heeft mooie ogen...’

‘Dat was een retorische vraag.’

Hikaru brult het uit.

‘Niks aan de hand, Hikaru, kom maar hier,’ zegt mijn zusje op precies dezelfde toon als eerst. ‘O jee, doet het pijn?’ Ik hoor kusjes en troostende geluidjes die bijna volledig worden overstemd door woest gekrijs.

‘Ik moet gaan, Rei,’ roept Kiki boven het lawaai uit. ‘Google het maar!’

Misschien is het nog niet eens zo erg dat Llewellyn precies op dat moment zijn hoofd om de hoek steekt met de mededeling dat de rapportage al over een uur klaar moet zijn, in plaats van drie, en dat we die na de lunch aan de senior managers zullen presenteren. Ik meen zelfs een grijns op zijn gezicht te zien. Zodra hij de deur achter zich dicht heeft getrokken meldt mijn horloge, zo eentje die je activiteiten bijhoudt en eigenlijk nooit tevreden is, dat ik meer moet bewegen, vergezeld van een smiley.

Helaas heeft Kiki niet overdreven door te beweren dat Ai voor een nationaal schandaal heeft gezorgd. Ik wacht nog even met googelen tot na de deadline van dat rapport voor onze klant. Wanneer ik Llewellyn het document overhandig zonder me druk te maken over wat er aan informatie ontbreekt – volgens mij een teken van persoonlijke groei – zegt hij dat hij hoopt dat ik die vergadering met onze Chinese klanten op maandagochtend niet ben vergeten. Daar heeft hij nog nooit iets over gezegd.

Ik besluit het kantoor even te verlaten en in het vredige centrum van Londen tot rust te komen. Onderweg naar buiten komt Jasper op me af. Hij staat op geen enkele manier boven mij, maar vraagt me toch om een klus voor hem op te pakken die helemaal niets met mijn eigen werk te maken heeft. Glimlachend stem ik in. Ik zeg bijna dat het me een waar genoegen is. Als ik ooit nog heb getwijfeld aan mijn Japanse genen, dan heb ik hier het ongeloofelijk onhandige bewijs.

Terwijl ik op de lift wacht, scrol ik door alle berichtjes die Ai heeft gestuurd voordat ze me om die foto in Waitrose vroeg.

Weet je nog in Troy toen Brad Pitt zei dat de goden ons benijden omdat we sterfelijk zijn? staat er in eentje.

De film *Troy* keken we toen we voor het laatst met z'n drieën bij elkaar waren, lui achterover op de futon, met allemaal een half oog gericht op de laptop op de Ai's schoot. Waarschijnlijk was het een illegale download, want in de Japanse ondertiteling werd Achilles steeds 'John' genoemd. Ik reageerde dat ik me dat niet meer kon herinneren, en dat ze misschien eens een hartig woordje met zichzelf moest spreken over welke films ze letterlijk in haar geheugen opneemt en welke ze vergeet.

Denk je dat het echt zo is? Dat alles mooier is omdat het eindig is?

Mijn antwoord: Je kunt niet in een depressie raken vanwege een of andere quote van een Hollywoodacteur. Zelfs al heeft hij een mooi wasbordje.

De lift lijkt er bizar lang over te doen, en voor de zekerheid druk ik nog een paar keer op het knopje. Nu ik al die berichten zo bekijk, denk ik dat ik er werk van had moeten maken, zeker gezien de emotionele labiliteit die in onze familie voorkomt. Maar om mezelf ook een beetje te verdedigen, en daarin neem ik ook het advies van mijn therapeut mee, al vind ik dat hij als mens wel enkele kwaliteiten mist: alles is achteraf een stuk duidelijker. En bovendien, wat had ik kunnen doen?

Als ik het Silverman Sayle-gebouw uit ben, heb ik met-

een een prachtig uitzicht op de St Paul. Soms biedt dat steun, het feit dat die kathedraal alles al voorbij heeft zien komen, maar vandaag zie ik alleen de Augurk, die er als een soort obscene fotobomber achter oprijst. Mijn therapeut vindt het belangrijk om je te realiseren dat je niet verantwoordelijk bent voor andermans gedrag, alleen voor jouw reactie erop. Ik heb hem maar niet gezegd dat ik dat een nogal fatalistische houding vond. Sindsdien ben ik niet meer geweest.

Ik ga in een plantsoentje op een bank zitten en zoek met mijn telefoon op Ai's naam. Onmiddellijk word ik geconfronteerd met een stroom van verontwaardigde krantenkoppen en een aantal wazige foto's van hetzelfde moment, maar dan vanuit verschillende hoeken. Een meisje met een gordijn van zwarte haren en een gezicht dat schuilt achter dat van de man die zich tegen haar aandrukt. Duidelijk een zakenman aan zijn keurige pak te zien. Veel informatie haal ik niet uit de artikelen, al komt de ontsteltenis en onvrede er wel duidelijk in naar voren en wordt er uitgebreid ingegaan op het ongepaste gedrag van de jongester, het einde van haar carrière en hoe schandalig het wel niet is. Blijkbaar zijn de foto's genomen bij het Paradise Love Hotel in Shin-Okubo, discreet boven de Ten Sluts lapdancebar. De getrouwde baas van de platenmaatschappij wordt in de meeste artikelen slechts één keer genoemd, als een soort bijzaak, een toevallige omstander.

Ai is aan haar carrière in de muziek begonnen als zangeres van Loupie Lou, een van die gigantische bands met tig leden die allemaal dezelfde outfits aanhebben en optreden in winkelcentra en op plaatselijke festivals. Eerlijk gezegd

heb ik altijd gehoopt en gedacht dat er aan deze gekke fase in haar leven wel een eind zou komen zodra de band uit elkaar viel of hun gluiperige manager er genoeg van had. Ai heeft geen enkel nummer zelf geschreven, en ze zetten allemaal een nep Amerikaans accent op in hun liedjes, wat nog best lastig is in het Japans. Ook gingen al hun nummers gepaard met van die dansjes die me deden denken aan schoonzwemmen op het droge. Lange tijd stond de band vooral bekend om een controversiële en gewaagde kauwgumreclame (daarin gaven ze de kauwgum tussen hun tanden aan elkaar door, als een soort onhygiënische estafette), maar toen ik vorig jaar in Japan was bleek Loupie Lou ineens enorm populair. Ze stonden hoog in de J-Pop-ranglijsten en waren de enige band die je nog in winkels hoorde. Ze traden op in uitverkochte stadions door het hele land en waren te zien in alle lopende ontbijt-, muziek- en talkshows.

En toen, typisch voor Ai en volledig onverwacht, verliet ze Loupie Lou en begon ze haar eigen rock-folk-popband, Kabuki. Voor deze band schrijft ze alle muziek zelf en is ze het meesterbrein achter alle outfits en de bizarre regie. Het lijkt allemaal op een psychedelische trip waarin je niet op adem kunt komen. Dat lijkt in ieder geval meer bij haar te passen.

Het is niet eens echt duidelijk te zien dat zij degene op de foto is. Ik zoem steeds verder in op al die afbeeldingen en het zou echt iedereen kunnen zijn. Nou ja, bijna iedereen. Iedere jonge, mooie *haafu* verwickeld in een schandaal. Ik laat me achteroverzakken op het bankje en zucht zo luid dat een duif vlak naast mijn voet een flinke klodder poept en

verbaasd met zijn oogjes knippert. Het maakt echt niemand uit met wie Ai het allemaal doet. Ze mag best met de Dalai Lama naar bed als ze dat wil, en ik kan me zo voorstellen dat ze daar allebei baat bij zouden hebben. Maar intussen is het wel de bedoeling dat iedereen zich netjes houdt aan de afspraken. We eten onze portie groente, halen diep adem, en maken in het leven geen keuzes die de grip op onze mentale gesteldheid in gevaar brengen. En op dat vlak heeft Ai het dus verpest.

Zelf neem ik bijvoorbeeld geen drugs die mijn grip op de werkelijkheid beïnvloeden. Ik zorg dat ik voldoende nachtrust krijg. Ik luister zo min mogelijk naar liefdesliedjes of liedjes in mineur. En kijk nooit naar het nieuws, lees geen boeken waarin iemand doodgaat. Of zijn baan verliest. Of het uitmaakt. Of met dieren erin. Nooit. Daardoor bestaat mijn culturele dieet voornamelijk uit *9 to 5* van Dolly Parton en boeken over stadsplanning, maar hiermee zorg ik ervoor dat alles in mijn hoofd soepeltjes loopt en niet ontspoot. En in die geest had mijn zusje dus moeten weten dat haar fling met een getrouwde man, of het schandaal om haar heen, of het doorlopen van een goedgeorganiseerde combinatie van die twee, haar best eens een zetje in de verkeerde richting had kunnen geven, met alle gevolgen van dien, en dat ze het daardoor beter niet had kunnen doen. Ik druk mijn handen tegen mijn ogen.

Als ik me weer op mijn telefoon richt, raak ik per ongeluk een preview van een video aan en klinken de eindnoten van een nummer van Kabuki uit mijn luidsprekertje. Zelfs met de slechte geluidskwaliteit en al het drukke verkeer in Londen krijg ik nog kippenvel van Ai's stem. Elke keer

verbaas ik me er weer over, en elke keer maak ik mezelf wijs dat ik op dat moment gewoon een beetje emotioneel was en dat ze gewoon niet echt zo goed kán zijn. Maar dat is ze wel. Haar zang is als een fysieke ervaring, haar pure hoge tonen als schuim op de golven van de octaven, en de lage tonen als de donkere gangen van je hart op de duisterste dagen. Haar stemgeluid omarmt je herinneringen en bespeelt je gevoelens als de toetsen van een piano.

Dan stopt het nummer en spreekt Ai in de microfoon, met haar gitaar als een kind op schoot. Ze klinkt zelfverzekerder en krachtiger dan ik haar in tijden heb gehoord. Aan de datum te zien staat deze video nu een maand online. Ze bedankt het publiek voor hun komst en bedankt haar band voor de muziek. En dan bedankt ze het universum. Het universum, zegt ze, schonk haar de muziek en de muziek doet haar inzien dat we allemaal met elkaar verbonden zijn. Dat we één zijn.

Als ik Kiki bel, neemt ze meteen op. ‘Wat is er in vredesnaam met haar gebeurd? Waarom doet ze zo zweverig?’ vraag ik.

‘Wat bedoel je?’

“‘We zijn als één? Het universum schonk me de muziek’”? Is ze aan de drugs?’

‘Rei, zo is ze altijd al geweest. Maar het is ook niet helemaal onlogisch, vind je niet?’

‘Weet je zeker dat zij het is?’ vraag ik zonder op haar opmerking in te gaan. ‘Dat kunnen ze toch niet bewijzen? Die foto’s zijn zo slecht.’

‘Ik denk niet dat ze het ontkent.’

‘Niet slim van haar.’

‘Wat ze heeft gedaan of het niet ontkennen ervan?’

‘Dat ze het niet beter heeft weten te verbergen.’ Een langsgrennend eekhoortje blijft even staan en kijkt me recht aan. ‘En dat ze het sowieso heeft gedaan,’ voeg ik eraan toe. ‘Waarom ging ze naar zo’n lovehotel?’

‘Waar moest ze anders heen?’

‘Nou, waar dan ook? In ieder geval iets eleganters. Iets buiten Tokio? Ergens waar je geen dildo’s kunt huren en de lakens niet stijf staan van de lichaamssappen?’

‘Doe niet zo smerig. Er zit vast net zo goed het een en ander aan lichaamssappen in de lakens van het Grand Hyatt, het zit hem alleen niet in de naam.’

Ik hou de telefoon een stukje van mijn oor om nog eens naar de foto te kijken.

‘Wat maakt het al die mensen trouwens uit?’ zeg ik uiteindelijk snibbig tegen Kiki, alsof het haar schuld is dat ik zo reageer. ‘Ze heeft nooit beweerd dat ze een non was.’

‘Dat deed ze eigenlijk wel een beetje. Zo staat het in haar contract,’ zegt Kiki. ‘Idolen moeten single blijven. Anders kunnen fans zich niet inbeelden dat ze een kans maken. Ze moet een onbezoedelde fantasie blijven.’

‘Heeft ze een contract getekend over haar seksleven?’

‘Dat maakt niet uit,’ zegt Kiki ongeduldig, ‘we wonen in Japan. Je weet toch wel hoe belangrijk het is om de schijn op te houden. Iedereen maakt zich druk om de zeden van het land. Ze aanbaden Ai in haar leliewitte onschuld, en nu blijkt dat ze zich op haar rug naar de top heeft gewerkt!’

Ik krimp ineen. ‘Dat heeft ze niet gedaan,’ zeg ik meteen. Ze zou niet eens op het idee zijn gekomen.

‘Nee,’ beaamt Kiki. ‘Tenminste, niet opzettelijk.’

‘Hoe gaat het met haar?’

‘Wat denk je zelf?’

Ik vloek zacht. ‘Woont ze nog in het appartement met de andere bandleden?’

‘Volgens mij wel. Ze zegt niet veel en is nogal warrig. Ik heb haar uitgenodigd om even bij mij in te trekken, maar daar heeft ze niet op gereageerd.’

Onwillekeurig denk ik terug aan die keer dat Ai op haar zestiende plotseling opstond tijdens de lunch met haar mond nog vol rijst. Ze zei dat ze haar telefoon in het vriesvak van de supermarkt had laten liggen en liep het huis uit, waarna ze twee hele dagen wegbleef.

‘Waarom heb je me niets verteld?’

‘Wat had ik je moeten vertellen?’ Zelfs als ze boos is praat Kiki zonder stemverheffing. ‘Dat het is alsof je een landmijn die op scherp staat in de gaten houdt? Elke dag een nieuwe verrassing? Dat is niks bijzonders, Rei.’ Even blijft het stil en vloeken we beiden niet op elkaar. Soms vind ik echt dat we zo bijzonder volwassen zijn. ‘Wanneer kom je?’

‘Wanneer ik kom?’

‘Ja,’ zegt Kiki geduldig. ‘Wanneer kom je om de boel op te lossen?’

Toen Ai na twee slapeloze nachten weer terug was, ongeveer anderhalve minuut voordat ik een landelijke zoektocht had willen organiseren, vertelde ze zonder enige verdere uitleg dat ze in Osaka was geweest, alsof ze gewoon op vakantie was gegaan, en daarna gedroeg ze zich weer normaal. Het is echt tasten in het duister om uit te zoeken hoe Ai zich van moment tot moment voelt. Een deel van mijn

hersens sloeg op tilt toen Kiki me die ochtend belde. Het andere deel voert nu het gesprek.

‘Ze is eenentwintig, niet vijf,’ zeg ik. ‘Goed, ze heeft het gedaan met een verschrikkelijke vent. Wie niet? Ik ga niet de halve wereld overvliegen om met haar mee te janken.’

Kiki klakt afkeurend met haar tong. ‘Ze is je zusje. Het is in het hele land op het nieuws geweest, Rei. Dat betekent dat Obaachan het ook heeft gezien.’

Het voelt als valsspelen om onze overgrootmoeder erbij te halen. Ik weiger haar van een reactie te voorzien.

‘Ik werk hier. Ik moet volgende week Mandarijn kunnen spreken.’ Ik hoor Kiki zowat haar ogen ten hemel slaan. ‘Waarom kun jij dit niet oplossen? Ze is toch ook jouw zusje?’

‘Sinds wanneer luistert ze naar mij? Ik heb die oudste-zus-autoriteit niet, die heb jij.’

‘En ik moet dit weekend naar de bruiloft van Charlotte.’

‘Gaat Charlotte trouwen? Met een lórd? Alsjeblieft, laat het een lord zijn.’

‘Waar heb je het over, Kiki...’

‘Weet je eigenlijk wel hoe hij heet? Laat je ons in de steek zodat je naar de bruiloft van een of andere vreemde kunt gaan? Is Sath daar soms ook?’

‘Ik hang nu op. En ik bel Ai. Maar ik kom niet naar Japan.’

‘Ze neemt niet op,’ waarschuwt Kiki, en dan hangt ze nog eerder op dan ik.

Kiki heeft weer gelijk. Ik laat de telefoon vijftientig keer overgaan. Niets. Ik probeer het nog een keer. En nog een keer. En dan een vierde poging, want dan is het in totaal honderd keer dat de telefoon bij mijn zusje is overgegaan

zonder dat ze opneemt. Het loopt in Tokio al tegen de avond. Ik vraag me af wat ze aan het doen is, en of ze al heeft gegeten. Of ze opgekruld ligt op de futon en mijn naam op haar scherm ziet en de telefoon dan op stil zet, of dat ze het zo druk heeft met huilen en zich genegeerd voelen door haar bandleden dat ze het helemaal niet heeft gehoord.

Het is een grauwe dag in Londen. Het vale licht en de laaghangende wolken voorspellen regen, als ze tenminste de puf hebben om het zover te laten komen. Rondom het kleine pleintje waar ik zit staan historische, imposante gebouwen en de bomen spreiden zelfverzekerd hun takken. Ik probeer me Shin-Okubo voor te stellen, de Koreaanse wijk in Tokio waar Ai woont tussen alle winkeltjes waar je onder het genot van K-pop duizenden verzamelkaarten kunt kopen van alle sexy jonge idolen, en waar de barbecuerestaurants en huidverzorgingswinkels vechten om de weinige plek die er is. Het lijkt nu nog verder weg dan anders. Er schiet me iets te binnen en ik google ‘annyeonghaseyo’. Ik zie dat het ‘hallo’ of ‘vrede’ betekent, dus helemaal kloppend was Ai’s vertaling niet. Een zwarte taxi tuft voorbij met op de achterbank een gesoigneerde en chagrijnig kijkende passagier. Ik denk aan de taxi’s in Tokio die lijken op die uit New York, in feloranje en groen. Ik denk aan Ai en toen we na de dood van onze moeder samen voor het eerst in Tokio waren. Ik voel haar kleine handje nog in de mijne. Ze was nog maar net kanji aan het leren en begreep de knipperende symbolen op de voorkant van de taxi’s nog niet. Het karakter voor ‘lucht’, 空, is hetzelfde als dat voor ‘leeg’ of ‘vrij’. Al die lucht-auto’s in Tokio. Ze was nog zo klein.

DRIE ZUSSEN. ÉÉN SCHANDAAL. EN EEN JAPANESE ZOMER VOL ONVERWACHTE WENDINGEN.

Rei, Kiki en Ai zijn zussen, maar leven verspreid over twee continenten. Rei stort zich op haar carrière in Londen, Kiki zorgt in Tokio voor haar zoontje en een groep lastige bejaarden, en Ai – de jongste – reist als popidool de wereld over, ogenschijnlijk onbezorgd.

Als Ai verzeild raakt in een mediastorm, keren haar zussen terug naar hun ouderlijk huis aan de Japanse kust. Daar wacht hun nukkige oma, Kiki's drukke zoontje en een verleden dat zich niet langer laat negeren. Terwijl ze samen kakigori eten en voorzichtig herinneringen afstoffen, ontdekken de drie hoe verschillend ze zijn – en hoeveel ze ondanks alles met elkaar delen.

Een sprankelende, geestige roman over zussenliefde, oud zeer en het onverwachte comfort van thuiskomen.

EMILY ITAMI groeide op in Tokio voordat ze naar Londen verhuisde en weet dus als geen ander hoe het is om in twee verschillende werelden te leven. In *Kakigori-zussen* beschrijft ze op een liefdevolle, lichtvoetige manier de speciale band tussen drie Japanse zussen, die ondanks hun tegenstellingen met elkaar verbonden blijven in tijden van crisis.

www.uitgeverijmozaiek.nl

NUR 302

